

Sygn. akt III USK 58/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania T. sp. z o.o. w B.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Legnicy
z udziałem P. B., W. G., M. W., P. K., P. K.1, S. F., D. C.
o ustalenie podlegania polskiemu ustawodawstwu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 9
lutego 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od postanowienia Sądu
Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. akt III AUa 1919/20, III AUz 221/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz odwołującego się kwotę
1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 22 czerwca 2021 r., uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 26 października 2017 r. i postępowanie w sprawie umorzył oraz umorzył postępowanie zażaleniowe.

Sąd Najwyższy w wyroku z 10 września 2020 r., III UK 123/19, wydanym na skutek rozpoznania skargi kasacyjnej spółki T., którym Sąd Apelacyjny był związany, stosownie do treści art. 398²⁰ zd. 1 k.p.c., dokonując wykładni przede wszystkim art. 5 ust. 2-4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)

nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE z 2009 r. L 284), położył nacisk w szczególności na istotność i konieczność podjęcia oraz wyczerpania procedury współpracy między instytucją, która wydała zaświadczenie A1 i która rozpatruje podstawy do jego cofnięcia, a instytucją miejsca wykonywania pracy. Sąd ten stwierdził, że w takim przypadku powinno dojść do uzgodnienia stanowiska w przedmiocie tego, któremu ustawodawstwu dana osoba będzie podlegała (z mocą wsteczną) w przypadku cofnięcia zaświadczenia A1. W ocenie tego Sądu, w przypadku konieczności wyczerpania powyższej procedury przed wydaniem decyzji unieważniających wydanie zaświadczenia A1, decyzje winny zostać uchylone, a sprawa ponownie rozpoznana przez organ rentowy we współpracy z instytucją właściwą innego Państwa Członkowskiego.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Apelacyjny wskazał, że belgijska instytucja ubezpieczeniowa w dniu 29 stycznia 2020 r. wyraziła zgodę na zawarcie porozumienia wyjątkowego w sprawie ubezpieczonych - pracowników T. Sp. z o.o. w B., zgodnie z którym pracownicy zostali powtórnie objęci polskim systemem ubezpieczeń społecznych (pisma ZUS w Legnicy z 19 lutego 2020 r.). W konsekwencji organ rentowy wydał stosowne zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej (formularze A1), w tym przypadku do ubezpieczonych, biorących udział w tym postępowaniu. W ocenie Sądu Apelacyjnego, należało umorzyć postępowanie w oparciu o art. 477¹³ § 1 k.p.c., gdyż organ rentowy uczynił zadość żądaniu spółki wnoszącej odwołania. Doszło więc do zaspokojenia w całości roszczenia objętego przedmiotem zaskarżonych decyzji. To zaś uzasadniało zastosowanie art. 477¹³ § 1 k.p.c., mimo że nie doszło do formalnego uchylenia zaskarżonych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Legnicy. Najistotniejsze bowiem znaczenie miało podjęcie przez organ rentowy decyzji uwzględniających stanowisko odwołującej się spółki, które w tym przypadku przybrało formę zaświadczeń o ustawodawstwie polskim dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do pracowników spółki.

Skargę kasacyjną wywiódł organ rentowy, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na oczywistą zasadność wobec naruszenia art. 477¹³ § 1 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik T. Sp. z o.o. w B. wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenie od organu na rzecz skarżącej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości. W rozpoznawanej sprawie żadna taka okoliczność nie miała miejsca.

Mając na uwadze, że rozpoznawany wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania powiela argumentację, która już została oceniona przez Sąd Najwyższy, choćby w sprawach III USK 27/22, III USK 30/22, III USK 31/22, należy jedynie wskazać, że w rozpatrywanym przypadku nie można mówić o wadliwości orzeczenia prowadzącej do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ponieważ zmiana zaskarżonej decyzji w rozumieniu art. 477¹³ k.p.c. nie musi polegać na wydaniu nowej decyzji zmieniającej (uchylającej) zaskarżoną decyzję, ale na wydaniu takiej decyzji, której skutkiem jest uwzględnienie w całości lub w części żądania strony objętego przedmiotem zaskarżonej decyzji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2022 r., III USK 27/22).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

